

26. Innan den Bolags-Stämman wart slut:  
Hwad blef då wäl af? Jo! både Husbon och  
Matmor bars ut Och lades i Graf: Med ögo-  
nen röda Och hjertan som blöda, Wi sörja det  
döda Husbondepar, ty som Mor och som Far,  
De behandlat oss har.

27. Arfwingen som mera godt oss har gjordt,  
Än jag utsäja kan: Fatta i tömmen, å då geck  
helt fort Jo! wet ni att Han har krafter att  
styra De kamparne fyra, Som förr wa så yra;  
Och fast Han är god, så åger han mod Och  
det varmaste blod.

28. Mild mot den arma, ger gåfwor och lån  
Så långt Han förmår, Lika dant hjerta har ef-  
wen Hans Son, Som följer Dess spår: I dygd  
och i seder, Med hjerta och heder, Allt godt oss  
bereder: Ja! allt hwad De gjordt, är herömligt  
och stort, Då har jag försport.

---

GS 1798

# Hön-B-Gumman

## Doter Doters

## Wisa,

Sjungen i samma Hönshus

År 1821.

---

---

SEDERHOLM,

Tryckt i Johan Imnelii Tryckeri, 1821.

Huset N:o 2 på Riddarholmen.



1. Mormor, som ansade Pullorna små Uppå Herrgården vår, Dog Sjuttonhundrade Femtio två På sitt hundrade år, Se'n Hon fått besälla, Att jag skulle tralla Och Hönorna walla: På Herrgården här, som jag ännu är Hos Pullorna får.

2. Å inte har någon så nöjder som ja Tagi Hönfena mot, Ty både Husbon och Matmor wa gla Å alri må knot, Man skulle få höra En enda seck göra, Att samja förstöra: Ja! hela vår Stat de fingo sin mat Förutan allt prat.

3. Så for då fort på Herrgården vår Tills folket blef trött; Att utaf Husbonden är ifrån år Bli så höfligt bemött; Och dertfore alla Begynte besälla Och fler sammankalla På Måten och Ting, som ej gjordes andra ting Änn gas penningar kring.

4. Husbon wa nöjder å glader endå; Men vår Matmoder fannt, Att Barna bör blifwa uppfostrade så, Att de stå på sin kant, Så de ej ge wika När Gårdsfolke fika, Att med dem bli lika: — Å De fick ta mej hin! en Presepter så sin Då wa nöje Tesin.

5. Han informerade Herrarne så, Att ingen förut lärt dem så wäl sin bok att förstå Från början te slut, Och på allt må winnas Seck ingenting finnas, Som De ej skall minnas; Å märk.



te ja nog, att De all ting förstog, När Dess  
Pappa Han dog.

6. Sonen den älsta, kom genast i rop Jock  
styret å magt: Kallade Rättare la et ihop Å ga  
nya Contract, Fast somliga mumla Och årnade  
grumla Så Herr'n skulle tumla: War Han dock  
för wis, att ge dem någon pris, Som Han årnade  
ris.

7. Sedan så flöto wäl fram några år Och  
arbetet gick, Åkrar besåddes höstar och wår På  
sitt wanliga stic, Te's Husbon behaga La Bös-  
sa å jaga På Grannas-Mors haga; Men då  
ska ni tro, att all samja å ro Togo slut i wårt bo.

8. Alla utsändes med kullor och frut, Hade  
hagel, å skot: Jägara, som uppå Jagten for ut  
Börja spanna emot, Den ena will skjuta, En an-  
nan will sluta Och största del'n pruta: Somliga  
tog — sina afften å log; Men en tror ja dog.

9. Husbon war inte så ångslig endå, Han  
for skogarna rund: Jaga wäl ofta, men tänkte  
uppå — Te att fiska i sund, Då Han ock full-  
borda Med de dertill gjorda Fiskbåtarna smorda,  
Fast Han dock i blann, så wäl som en ann  
Satte på uti strann.

10. Att sluta må fiska å jaga gafs bud,  
Å då gick helt fort; Så kommo de hem å pri-  
sade Gud, Som underwärt gjort, Å mycket blef  
friskwit Om allt hwad som blifwit Båd fångat  
å drifwit; Dock wet jag ej wist hwad de fick  
eller mist, Men ja tror de förlist.

11. Så skulle alla, som Matsäck ha fått  
Gjöra redo för den, De som på Jagten sin sat  
ha förstätt De skrattade se'n; Men så blef det  
annat, Man såg hur förbannat En illsta ha  
stannat, Mot Husbonden wår, som lades på bår,  
Den som will han förstår.

12. Endaste Sonen en Herre så rar Skulle  
hushålla se'n; Men för Dess ungdom så hade  
Hans Far Satt tre wisa män, Som Sonen  
full leda Och ågorna freda I lust och i leda,  
Fast ingenting blef, som gamla-Herr'n skref I  
det sednaste bref.

13. En reste bort och andra kom till, —  
Som penningar fick, Fogdar affattes, kånste up-  
på drill: Ja mins hur då gick, Tills unga Herr'n  
höjde Upp ögat å röjde Hur Folket misnöjde,  
Det ropade stort, ingen hjälp eller fort! Ty rätt-  
nu är då gjordt.

14. Då tog Han styret sjelf uti wård, Å  
sa nu blir då punct: Stadde sig annat Besäl på  
Sin gård, Å då skulle bli lugnt; Men då ska  
Ni weta Hur hålst han arbete Å säcka å streta,  
Så hände att Han tog miste i blann Då sågs  
nog min sann.

15. Herr Frans ifrån Drusnäs, en Herre  
så bold Han höll på å drog not: Den årnade  
unga-Herr'n knipa må wäld, Å att stråma må hot,  
Hwarföre han sänder Till Grannar och Fränder,  
Till Byar å Stränder, Å sjelf for Han ut, må  
bå kullor å frut, Men fick sota te slut.



16. Den Frans wa för mågtig, å Herr'n  
wa för swag, Att längre stå bi: Hur mycke han  
fresta tog ingen ting lag: Han låt derföre bli  
Å wände till baka Må Barn å må mafa, Se'n  
de honom raka: Men kunde endå, Sig ej låta  
formå, Att på ågorna gå.

17. Wände sig sedan till Grannars, att där  
Hålla Skall hos en wån; Men när som odjura  
kommo för när, For Han hemåt igån Å swor  
Han Skull samla, Hop unga och gamla, Så långt  
Han kun samla; Men skjöttarne swef, ropa Do-  
bra å skrek, Då wart saten te lek.

18. Alla på Herrgården stinöjda stog, En  
de fruckta för knep: Andra tes Jag ar'n på Godse  
Han tog Å unga Herr'n Grep, då kommo de  
andra Å brumma å klandra, De sa Han ska  
wandra Från oss, å en ann, mera Aldriger Man,  
Just i rappe de fann.

19. Mildare Husbonde knappast här fans  
På snart hundra år, Derföre årna Han göra  
må Frans Förlikning som står; Men då som wa  
skade, Han Söner ej hade Derföre Han sade:  
Det är inga wån! Ja får ta mej en Son, Som  
om Godse blir mån.

20. Rättarelaget Han samla ikring Sin gyl-  
lene stol: Husbonden höll Sitt Ålsbergare Ting  
Å satt klar, som jen Sol Framför Sina Swen-  
ner, Här ha ni god wänner En Man som jag  
känner! Han blifwer Er Far! lått mej se att ni  
har Den bestyddaren qwar.

21. Att glädjen beskriwa jag icke förmår  
Hos Folke, som log; Men denna fågnad blef all  
om ett år, När Bestyddaren dog: Förkägne de  
woro, till Tinget de foro Och somliga sworo, Gå  
huru det will, Så lätt oss bjuda till Att ej nar-  
ras April.

22. Huru de stålde å huru det gick, Bryr  
ja mig ej om; Men uti rappet Herrgården fick  
En Arfwinge, som År kloker och sluger, Jag tror  
att Han duger, Om Folket ej ljuger; En som de  
ha sagt lär Han bli på Sin wack Å ha medel  
å magt.

23. Nog kund ja märka, att nära då wa  
Uppå Godse, som snös: Hwarom de glunka då  
wet inte ja; Men getta fo knös! Hur de blefwo  
tysta, De gingo å lysta Å ingen tor's knysta, Se'n  
Gamla-Herr'n öm, wakna opp ur en dröm, Gå  
bort pista å tøm.

24. Långt öfwer Skogen en utjord det war,  
Som wi mist länge se'n; Arfwingen sade: Han  
hör till Min Far, Jag hite'n igån! En annars  
jå, wemej! Då hjälper te bemej, Om jag låter  
se mej; Så tar Ja'n endå, Då ska ni förstå Å  
då gick eswen så.

25. Snart blef en Bolags-Stamma begynt,  
En Husbonden fant, Att uti Casorne saknades  
Mynt, Som de lånt utan pant; Och då Han  
se'n hörer, Hur Hans Direktörer Och alla Cas-  
förer De hushållat har, så att inte fans qwar,  
Gick de affsed en hwar.